

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-12-10)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-12-10)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 155. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010155.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 10. December 1862.

Der hører sandelig Mod til i dette Dommedagsveier at sætte sig til at skrive Budskaber istedetfor at tænke paa sit Endeligt, ifald det skulde være Meningen, at Verden i Aften skal forgaae. Deres venlige Opfordring har imidlertid gjort mig kjæk, jeg skummer Skimlet af Blækhuset og skriver, idet det ene Vindpust ryster Huset efter det andet.

Naar jeg sidder saadan ene i min lille Stue som i Aften, s. 156i det stille Huus, hvor ingen Lyd naaer mit Øre — i Aften gjør Stormens Hysten en Undtagelse —, da forekommer jeg mig undertiden som en fortryllet i „Tusind og een Nat“; i en saadan Eensomhed er det hyggeligt pludselig at modtage et lille Budskab, der forvisser mig om, at jeg endnu hænger sammen med Verden og andre Mennesker. I Aften, da Deres Budskab kom, sad jeg netop og tænkte paa, om ikke Spøgen med Strandmarkens Bebyggelse kunde blive til Alvor. Jeg betænkte, hvor Huset skulde ligge, hvor stort det skulde være, hvad det skulde koste etc. etc. De smiler vel over mine Phantasier, men det er saa morsomt at phantasere, selv om man leer deraf.

Har Hansen kun henvendt sig til „den strænge Mand“ for at tale om Plantningen?¹ Eller er der andre Ugler i Mosen?

De har altsaa nu ordnet det sidste Ark af Heibergs Skrifter! De har saaledes nu fuldendt den store Kjærligheds Gjerning mod ham og mig! Tak min trofaste Ven! Det sidste Ark! Jeg blev ordentlig ganske veemodig ved Tanken om dette Arbeides Slutning; uagtet jeg vel føler en Lettelse ved Tanken om ikke længer at misbruge Deres Taalmodighed og Udholdenhed og berøve Dem saa meget af Deres Tid, saa var jeg dog saa egoistisk i første Øieblik at ønske, at Deres levende Beskjæftigelse med den stakkels Heibergs Værker ikke skulde ophøre. Det sidste Ark! Ak, hvem der kunde slutte sit sidste Ark med saa god Samvittighed, som De har sluttet det sidste Ark af dette store Foretagende!

Det er et smukt Digt i „N orden“ til de smaa Violin-spillerinder. Det er naturligvis ogsaa af Frøkenen.² Hun er dog virkelig en mærkelig Person. Digtet rørte mig, jeg maatte tænke paa min egen voxne Barndom.

— „Tidlig snoet som giftig Banke
Bundt om Eders unge Tanke,
Vil den mørkne Lykkens Strøm.“

De stakkels Børn! Hvor dyrt vil de ikke komme til at betale deres Held.

I Morgen Aften er jeg hjemme lidt efter 9. Forlader De tidligt Broen, da drik Thee med mig, men lov mig, og det maa være vist, at De ikke forlader Deres Selskab et s. 157Øieblik tidligere, end De ellers vilde gjøre; viis mig nu, at De har Frimodighed til at blive borte fra min Thee, som De jo kan drikke hos mig en anden Gang, siig Dem selv, at vort Venskab jo ikke afhænger af en Høflighed; kommer De, vil jeg modtage Dem med Glæde, kommer De ikke, vil jeg glæde mig over, at De har det godt, hvor De er.

Deres hengivne og taknemmelige
Veninde.